

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE
dertiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in
haar openbare terechtzitting van 3 april 2006
het hiernavolgend **VONNIS** gewezen :

Not. nr. 66.97.807/00/26

Griffie nr. _____

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. " _____ , arbeider, geboren te _____ op _____
wonende te _____
2. " _____ , arbeidster, geboren te _____ op _____
wonende te _____ ;

Verdacht van :

Te _____ op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 januari 1998 tot en met 31 december 1998 (stuk 9):

de eerste en de tweede

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

-bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1°, 66 eerste, tweede, derde en laatste lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

-feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organ-

isatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1, 1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit.

De strafsancie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

In casu:

het bouwen van een garage

gelegen in woongebied volgens het gewestplan d.d. 7 november 1978, in strijd met de BPA-voorschriften (stuk 37).

De verjaring van de strafvordering tijdig en regelmatig gestuit zijnde binnen de vijf jaar te rekenen van de dag waarop het misdrijf werd gepleegd, met name en ondermeer door daden van onderzoek of vervolging, namelijk door het proces-verbaal d.d. 10 september 2002 (stuk 23) waarbij de feiten niet gepleegd werden vanaf 1 september 2003 waardoor artikel 24 van de voorafgaande titel van het Wetboek van strafvordering zoals ingevoegd door artikel 3 van de wet van 11 december 1998 van toepassing blijft gelet op artikel 33 van de programmawet van 5 augustus 2003.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: bouwgrond, 66 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

op en

geboren te

geboren te

op beiden wonende te

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van aankoop verleden op 17/11/1992 geregistreerd op 23/10/1992.

De rechtbank nam kennis van:

- De dagvaarding die op 30 augustus 2005 werd betekend aan de beklaagden door afgifte aan de politie van de woonplaats van de beklaagden, houdende dagstelling voor de terechtzitting van 24 oktober 2005;
- De ontvangsbewijzen waaruit blijkt dat de eerste beklagde op 31 augustus 2005 en de tweede beklagde op 1 september 2005 het hun bestemde exploit ontvingen;
- De overschrijving van deze dagvaarding op het ypothekkantoor te
onder nummer zodat voldaan werd
aan de vereisten van art. 160 DORO;
- Het zittingsblad van 24 oktober 2005 van deze rechtbank en kamer waarbij de zaak op vraag van het openbaar ministerie werd uitgesteld naar de terechtzitting van 6 februari 2006;
- De processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting dd. 6 februari 2006, datum waarop de zaak werd behandeld en in beraad genomen:

- het **openbaar ministerie**, waargenomen door toen-
malig substituut-procureur des Konings, in zijn middelen en eis;
- de **beklaagden** en in hun midde-
len van verdediging. voorgedragen door henzelf en bijgestaan door hun haar
raadsman mr. advocaat te
- De beklagden en werden tevens
bijgestaan door de aangestelde tolk, welke de voogeschreven eed heeft
afgelegd.

1. Gegrondheid van de strafvordering

De beklagden hebben de hen ten laste gelegde feiten in de loop van het opsporingsonderzoek erkend (o.a. stuk 9, strafdossier). Het betreft het zonder stedenbouwkundige vergunning oprichten van een garage in woongebied (gewestplan koninklijk besluit van 7 november 1978). De eerste beklagde erkende op de terechtzitting dd. 6 februari 2006 uitdrukkelijk het ten laste gelegde. De verdediging bevestigde in termen van pleidooien dit standpunt. De rechtbank is dan ook van oordeel dat de feiten voorwerp van de enige tenlastelegging afdoende bewezen zijn en de beide beklagden dienen te worden toegerekend.

2. Straftoemeting

2.1

De feiten die voorwerp zijn van de enige tenlastelegging zijn voor elk van de beklagden de uitvoering van één ongeoorloofd besluit, gezien zij zodanig in verband staan dat zij als één voortgezette handeling moeten worden beschouwd en zij dus maar één misdrijf uitmaken. Overeenkomstig artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek dient derhalve voor die misdrijven slechts één straf te worden uitgesproken.

2.2

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagde zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover bekend.

2.3

De door de beklagden gepleegde strafrechtelijke feiten zijn objectief ernstig. De beklagden moeten de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. De rechtbank wijst er op dat de beklagden hun individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – mogen laten prevaleren. In beginsel is enige gestrengheid in de bestraffing dan ook vereist.

2.4

De eerste beklaagde is thans   jaar. Hij is arbeider volgens het inlichtingenbulletin. Hij beschikt over een onberispelijk strafrechtelijk verleden, wat nog enige mildheid toelaat.

De tweede beklaagde is thans   jaar. Zij blijkt arbeider te zijn. Zij beschikt eveneens over een onberispelijk strafrechtelijk verleden, wat mildheid verantwoordt.

2.5

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aansporen respect te betonen voor de regels die de samenleving op ruimtelijk vlak beogen te ordenen.

2.6

Het komt de rechtbank passend en rechtmatig voor aan de beklaagde voor de bewezen geachte feiten omschreven onder de enige tenlastelegging samen de in het beschikkend gedeelte van dit vonnis bepaalde geldboete op te leggen. De recht-

bank heeft bij het bepalen van het bedrag van de geldboete rekening gehouden met de ernst van de feiten, de omvang van de gepleegde inbreuken en de sociale toestand van de betrokkenen, voor zover die de rechtbank bekend was, alsook met het feit dat de beklaagden intussen tot vrijwillig en volledig herstel overgingen.

De rechtbank kan niet ingaan op de vraag van de beklaagden tot het verlenen van de gunst van de opschorting van de uitspraak van veroordeling, waarover het openbaar ministerie ongunstig advies verleende.

Opschorting van de uitspraak van veroordeling is voornamelijk ontstaan vanuit de bekommernis de korte (effectieve) gevangenisstraffen te vermijden (C. Van den Wyngaert, *Strafrecht, strafprocesrecht en internationaal strafrecht, Maklu*, 2003, 418). Daarenboven is het een sanctiemaatregel die de declassering van de betrokkene kan verhinderen: gezien er geen veroordeling wordt uitgesproken, zal de rechterlijke beslissing na afloop van de proeftermijn niet vermeld worden in het strafregister van de betrokken beklaagde (L. Dupont, R. Verstraeten, *Handboek Belgisch strafrecht, Acco*, 1989, 939).

Gezien de rechtbank van oordeel is dat aan de beklaagden alleszins geen gevangenisstraf dient te worden opgelegd, is de bekommernis om een korte gevangenisstraf te vermijden niet aan de orde. De opschorting die een uitdrukkelijk gunst is, dient in huidig geval dan ook voornamelijk vanuit het criterium van het gevaar voor declassering bij een veroordeling te worden beoordeeld. Hierbij valt niet in te zien hoe de hierna in het beschikkende gedeelte van huidig vonnis opgelegde bestraffing op onherstelbare en onevenredige wijze de declassering van de beklaagden zou kunnen bewerkstelligen.

2.7

De beklaagden werden nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een correctionele gevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en er mag worden gehoopt dat zij zich niet meer aan dergelijke feiten zullen schuldig maken. Er kan dan ook uitstel van tenuitvoerlegging worden verleend voor de opgelegde geldboete, zoals in het beschikkend gedeelte van dit vonnis nader bepaald.

3. Herstelvordering

3.1

Door het college van burgemeester en schepenen van de stad Lokeren en naderhand de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur (stukken 54-55) werd een herstellvordering ingeleid strekkende tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand. Een dwangsom van 125,00 euro per dag vertraging in uitvoering binnen de gestelde termijn werd gevorderd. Tevens werd door de GSI de machtiging tot ambtshalve uitvoering van de uitspraak gevorderd.

3.2

Op 4 november 2005 (proces-verbaal dd. 6 november 2005, nr. _____ van de politiezone _____ werd vastgesteld dat de herstellvordering voldaan werd en dat de garage werd verwijderd. De herstellvorderingen zijn dan ook zonder voorwerp geworden.

Gezien de hierna vermelde artikelen:

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 21 tot en met 23, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;

Wetboek van strafvordering, art. 3 V.T., 161, 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194 en 195;

Strafwetboek, art. 2, 5, 38, 40, 44, 50, 65, eerste lid, 66;

Wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 44 § 1-1°, 66, eerste, tweede, derde en laatste lid, 65;

Decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, art. 42 § 1-1°, 66, eerste, tweede, derde en laatste lid, 68;

Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 2, 99, § 1-1°, 146 al. 1-1° en laatste lid, 147, 149, 204;

Wet van 29 juni 1964, art. 1, 8, 14 § 1;

Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;

Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;

Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;

Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekening-skoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;

Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;

Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;

Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998;

Wet van 29 juni 1964, art. 1, 8 en 14§1.

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK

RECHTDOENDE OP TEGENSPRAAK

VERKLAART elk van de beklaagden _____ en schuldig aan de feiten voorwerp van de enige tenlastelegging;

ZEGT dat er geen gronden zijn om de uitspraak van de veroordeling in hoofde van beide beklaagden op te schorten;

TOEPASSING makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek;

VEROORDEELT de beklaagden en voor de feiten voorwerp van de enige tenlastelegging samen **elk** tot een **geldboete van 200,00 franken**, vermeerderd met 1990 deciem en omgerekend aan de omrekeningskoers 40,3399, 991,57 euro bedragend;

GELAST voor een termijn van drie jaren **gewoon UITSTEL** van tenuitvoerlegging voor **elk** van de beklaagden van de opgelegde geldboete van 200,00 franken;

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de beklaagden en hierboven uitgesproken geldboeten van 200,00 franken kunnen worden vervangen door een gevangenisstraf van telkens 60 dagen;

SPREEKT in hoofde van de beklaagden en de verplichting uit om **elk** EENMAAL een bedrag van 25,00 euro, met 45 deciem verhoogd, 137,50 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke misdaden.

LEGT aan **elk** van de beklaagden en een vergoeding op van 25,00 euro zoals bedoeld door artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

VEROORDEELT de beklaagde en hoofdelijk tot de aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen kosten begroot op 168,13 euro.

STELT vast dat de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur tot het herstel in de oorspronkelijke toestand zonder voorwerp is geworden.

HOUDT de burgerlijke belangen ambtshalve aan conform artikel 4 van de Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering, zoals gewijzigd bij art. 2 van de Wet van 13 april 2005 (B.S. 03.05.2005).

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
DRIE APRIL TWEEDUIZEND EN ZES.

Aanwezig :

alleenrechtsprekend rechter in strafzaken;
substituut-procureur des Konings;
griffier.